

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 2389

гр. София, 29.10.2022 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО I ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Петя Г. Крънчева Тропчева

Членове: Антон Н. Урумов
Бетина Б. Бошнакова

като разгледа докладваното от Петя Г. Крънчева Тропчева Въззивно частно наказателно дело № 20221100602910 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 243, ал. 7 и ал. 8 от НПК.

Образувано е по **частна жалба**, подадена от посочения като пострадал Ц. Г. Ц., срещу **определение** № 1821 от 17.06.2022 г. на Софийския районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 96-ти състав, постановено по НЧД № 6283/2022 г. по описа на същия съд, с което е **потвърдено постановление** на прокурор при Софийската районна прокуратура (СРП) от 13.11.2020 г., изведено от канцеларията ѝ на 20.11.2020 г., **за прекратяване на наказателното производство** по досъдебно производство № ЗМ 5400/2016 г. по описа на СДВР, пр. пр. № 38487/2015 г. по описа на СРП, водено за осъществяване на престъпление по чл. 212, ал. 1 от НК, на основание чл. 243, ал. 1, т. 1, вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК.

В така подадения сезиращ съда документ се изразява несъгласие с приетото от решаващия първоинстанционен съд при постановяване на атакувания съдебен акт и от прокурора при СРП в прекратителния прокурорски акт. Ц. излага, че в показанията си св. Д.П. първоначално посочва, че предварителният договор за покупко – продажба на ½ ид. ч. от процесния недвижим имот, находящ се в гр. София, бул. „****“, е подписан от него в близост до имота, а в последствие – че това е станало в близост до пл. „Лъвов мост“, като по делото не е изследвано как е възможно Ц. да е подписал анекса към договора на 29.09.2014 г., когато по същото време е бил подведен под отговорност по НОХД № 2142/2014 г. по описа на СРС. Сочи, че по досъдебното производство не е проверена тезата на Д.П., че е превела сумата от 1400 лева на самия Ц.. Жалбоподателят ангажира съображения, че докато е търпял наказание „лишаване от свобода“, е получавал пари по сметка от други две лица. Сочи, че за продължилото близо пет години разследване, нито веднъж не е бил запознат с материалите по разследването. Отправя искане за отмяна на атакуваното определение на СРС, НО, 96-ти състав.

Софийският градски съд, като съобрази изложените в жалбата доводи и след като провери изцяло правилността на атакувания съдебен акт, в съответствие с изискванията на

чл. 313 от НПК, намира за установено следното:

Наказателното производство по досъдебно производство № 3М 5400/2016 г. по описа на СДВР, пр. пр. № 38487/2015 г. по описа на СРП, е образувано с постановление на прокурор при СРП от 25.08.2016 г. срещу неизвестен извършител за това, че на неустановена дата през 2014 г., в гр. София, чрез използване на документ с невярно съдържание или на неистински или преправен документ, е получил без правно основание чуждо движимо имущество – парична сума, собственост на Ц. Г. Ц., с намерение противозаконно да го присвои – престъпление по чл. 212, ал. 1 от НК.

В хода на досъдебното производство са разпитани, в процесуалното качество на свидетели, лицата Ц. Г. Ц. (т. 2, л. 54 – 57, л. 64 – 65, л. 67 – 68 и т. 4, л. 112 – 113 от досъдебното производство); Д.А.П. (т. 2, л. 84 – 86, 98 – 100 от досъдебното производство); Ж.Б.Б. (т. 2, л. 87 от досъдебното производство); Р.А.Т. (т. 2, л. 88 от досъдебното производство); И. Г. Ц. (т. 2, л. 93 – 94 и т. 4, л. 30 от досъдебното производство); А.В.П. (т. 2, л. 101 – 103 от досъдебното производство) и А.Г.Г. (т. 4, л. 105 от досъдебното производство);

приобщени са, в качеството им на писмени доказателствени средства, преписи от договор за продажба на наследство по чл. 212 от ЗЗД от 16.09.2014 г., сключен между И. Г. Ц., в качеството му на продавач, и А.В.П., в качеството ѝ на купувач, с нотариална заверка на подписите на страните (т. 1, л. 11 и л. 60 от досъдебното производство); декларация от И. Г. Ц. от 08.10.2014 г. с нотариална заверка на подписа на лицето (т. 1, л. 12 и л. 61 от досъдебното производство); пълномощно от И. Г. Ц. от 16.09.2014 г. с нотариална заверка на подписа на лицето (т. 1, л. 13 от досъдебното производство); договор за продажба на държавен имот по реда на Наредбата за държавните имоти от 10.04.1996 г. (т. 1, л. 14 – 15 и л. 62 от досъдебното производство); удостоверение за наследници на Ц.ка Й.М., изх. № 1974/16.09.2014 г., издадено от СО – район Сердика (т. 1, л. 16 и л. 64 от досъдебното производство); искова молба от А.В.П. срещу Ц. Г. Ц., вх. № 857/21.01.2015 г. по описа на СРС (т. 1, л. 20 – 21 и л. 57 от досъдебното производство); удостоверение за данъчна оценка по чл. 264, ал. 1 от ДОПК за имот, находящ се в гр. София, ул. „Княгиня ****“ (т. 1, л. 22 от досъдебното производство); схема № 15-330913/16.09.2014 г. за имот, находящ се в гр. София, ул. „Княгиня ****“ (т. 1, л. 23 и л. 63 от досъдебното производство); нотариален акт за замяна на недвижим имот с движима вещ № 48, т. VII, рег. № 41493, дело № 1129/2014 г. на нот. Р.Д. (т. 1, л. 24 – 25 от досъдебното производство); справки от Служба по вписванията – Имотен регистър по партида за имот, находящ се в гр. София, ул. „Княгиня ****“ (т. 1, л. 33 – 39, т. 2, л. 122 – 133 и т. 4, л. 37 – 45 от досъдебното производство); предварителен договор за покупко – продажба на недвижим имот от 09.07.2013 г. със страни Ц. Г. Ц. и И. Г. Ц., в качеството им на продавачи, и А.В.П. – купувач, и анекс към него от 29.09.2014 г. (т. 1, л. 40 – 43 и л. 58 – 59 от досъдебното производство, и в оригинал – т. 4, л. 20 – 23 от досъдебното производство); писмо от СРС, ГО, 48-ми състав по гр. д. № 2796/2015 г. по описа на същия съд, ведно с разпореждания на съда от 06.02.2015 г. и 14.03.2016 г. и обявление за страна от 07.08.2015 г. (т. 1, л. 52 – 55 от досъдебното производство); писмо от СРС, ГО, 48-ми състав по гр. д. № 2796/2015 г. по описа на същия съд от 21.11.2018 г. (т. 2, л. 135 – 139 от досъдебното производство); справка от БНБ, изх. № 52073/08.05.2018 г. относно информация в регистъра на банковите сметки и сейфове за лицата Ц. Г. Ц. и И. Г. Ц. (т. 2, л. 114 – 116 от досъдебното производство); справка от Нотариалната камара на Р. България, изх. № 432/03.05.2018 г. (т. 2, л. 118 – 120 от досъдебното производство); справка от ГД „ИН“, Затвора – гр. София относно приходите и свижданията на Ц. Г. Ц. (т. 2, л. 141 – 179 от досъдебното производство); заверен препис от протокол за претърсване и изземване в неотложни случаи с последващо съдебно одобрение от 22.01.2019 г. (т. 4, л. 15 – 19 от досъдебното производство); справка – отговор от нот.

Л.Л., рег. под № 044 в регистъра на Нотариалната камара (т. 4, л. 116 – 118 от досъдебното производство) и извлечение за движението по разплащателна сметка, разкрита в ЦКБ АД с титуляр И. Г. Ц. (т. 4, л. 126 – 129 от досъдебното производство);

назначени и изготвени са Графическа експертиза № 280 – Е/2019 г. (т. 2, л. 183 – 192 от досъдебното производство) и Тройна Съдебно – почеркова експертиза (т. 4, л. 52 – 66 от досъдебното производство).

По делото няма обвиняеми лица.

С доклад на водещия разследването от 14.10.2020 г. на основание чл. 226, ал. 1 от НПК, материалите по досъдебното производство са изпратени на СРП, по компетентност.

С постановление на прокурор при СРП от 13.11.2020 г., изведено от канцеларията ѝ на 20.11.2020 г., наказателното производство по досъдебно производство № ЗМ 5400/2016 г. по описа на СДВР, пр. пр. № 38487/2015 г. по описа на СРП, водено за осъществен състав на престъпление по чл. 212, ал. 1 от НК, е прекратено, на основание чл. 243, ал. 1, т. 1, вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК.

Прокурорът при СРП е направил анализ на събраните по досъдебното производство гласни и писмени доказателствени средства, и способи за доказване – експертизи, въз основа на който е приел, че не са събрани доказателства за осъществен състав на престъпление по чл. 212, ал. 1 от НК, а в конкретния по делото случай се касае за гражданско-правен спор за неизплатени пари по така сключените договори за продажба на наследство. Приел е, че по отношение на подписа, на който е придаден вид, че изхожда от А.П., е налице осъществен състав на престъпление по чл. 309, ал. 1 от НК, извършено в периода 2013 – 2014 г., поради което към датата на постановяване на атакувания прокурорски акт наказателната отговорност на извършителя е погасена, поради изтичане на предвидената в закона давност.

Постановлението на прокурора при СРП от 13.11.2020 г. е обжалвано пред СРС в законоустановения срок от посочения като пострадал Ц. Г. Ц.. По повод така депозираната жалба е образувано НЧД № 6283/2022 г. по описа на СРС, НО, 96-ти състав.

Със свое определение № 1821 от 17.06.2022 г., постановено по НЧД № 6283/2022 г., СРС, НО, 96-ти състав е потвърдил постановлението на прокурора при СРП от 13.11.2020 г., изведено от канцеларията ѝ на 20.11.2020 г., за прекратяване на наказателното производство по досъдебно производство № ЗМ 5400/2016 г. по описа на СДВР, пр. пр. № 38487/2015 г. по описа на СРП, водено за осъществен състав на престъпление по чл. 212, ал. 1 от НК, на основание чл. 243, ал. 1, т. 1, вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК.

За да се произнесе в посочения по-горе смисъл, СРС, НО, 96-ти състав е приел за установено, от фактическа страна, че след смъртта на баща им, свидетелите Ц. Г. Ц. и И. Г. Ц., които били братя, наследили апартамент, находящ се в гр. София, район Сердика, бл. 108Б, ет. 1, ап. 4.

Приел е, че на неустановена дата през 2014 г., св. Д.А.П. установила чрез трети лица връзка със св. И. Ц., като поискала последният да ѝ прехвърли процесния недвижими имот. Свидетелят И. Ц. се съгласил, като на 16.09.2014 г. той, св. Д.П. и дъщеря ѝ А.П. се явили пред нот. Р.Д., пред когото подписали договор за продажба на наследство по чл. 212 от ЗЗД с нотариална заверка на подписите, по силата на който св. И. Ц. продал на св. А.П. цялото си наследство срещу сумата от 9900 лева. На същата дата – 16.09.2014 г., св. И. Ц. си открил сметка в „ЦКБ“ АД, по която на 16.09.2014 г. св. А.П. му превела сумата от 1000 лева. На 23.12.2014 г. последната превела по същата сметка на И. Ц. сумата от 300 лева, а на 21.02.2015 г. – 100 лева, всички с посочено основание „договор“.

На неустановена по делото дата, св. Д.П. се снабдила с предварителен договор за

покупко – продажба на недвижими имот с вписана в него дата 09.07.2013 г., по силата на който свидетелите Ц. Г. Ц. и И. Г. Ц. се задължавали да продадат на св. А.В.П. горепосочения апартамент за сумата от 19 800 лева. Свидетелката Д.П. се снабдила и с анекс към предварителния договор, датиран към 29.09.2014 г., по силата на който св. Ц. Ц. се задължавал да продаде на А.П. в срок до 08.10.2014 г., ½ идеална част от ап. 4, находящ се в гр. София, район „****“.

Въз основа на назначената и изготвена по досъдебното производство Съдебно – графическа експертиза СРС, НО, 96-ти състав е приел за установено, че подписите, положени от името на Ц. Ц. в предварителния договор от 09.07.2013 г. и анекса към него от 29.09.2014 г., са положени от него, но тези от името на И. Ц. не са положени от него, въпреки, че пред водещия разследването И. Ц. е заявил, че подписите са положени от него. Подписите, положени от името на А.П., също не са положени от нея, а най-вероятно са положени от св. Д.П..

На 29.12.2014 г. св. А.В.П. и св. Р.А.Т. се явили пред нот. Р.Д., пред когото бил подписан нотариален акт № 48, т. VII, рег. № 41493, дело № 1129/2014 г. за замяна на недвижим имот с движима вещ, по силата на който св. А.П. и св. Р.Т. извършили замяна – св. П. прехвърлила на св. Т. ½ ид. ч. от ап. 4, находящ се в гр. София, район „****“, като в замяна последната й прехвърлила собствеността върху лек автомобил марка „Фолксваген“, с рег. № ****, както и сумата от 3000 лева. След придобиване на собствеността върху ½ ид. ч. от имота, св. Т. предоставила цялото жилище за ползване на св. Ж.Б., която заживяла в последното от м. март 2015 г.

По молба на св. Ц. Ц., упълномощеният от него адв. Г.Н. посетил имота на 24.07.2015 г., като установил, че в същия живее непознато лице. Във връзка с това св. Ц. Ц. подал чрез адв. Н. сигнал до СРП, въз основа на който било образувано досъдебно производство № ЗМ 5400/2016 г. по описа на СДВР, пр. пр. № 38487/2015 г. по описа на СРП.

За да формира изводите си по фактите в посочения по-горе смисъл, СРС се е доверил изцяло на събраните по делото гласни и писмени доказателствени средства, и способи за доказване – експертизи, като е приел, че по делото са извършени всички необходими и възможни действия по разследването, с оглед обективното, всестранно и пълно изясняване на фактите и обстоятелствата, включени в предмета на доказване.

При така приетото от фактическа страна, решаващият първоинстанционен съд е споделил изводите на прокурора при СРП, постановил контролирания прокурорски акт, че събраните по досъдебното производство доказателствени източници не обосновават извод за осъществен състав на престъпление по чл. 212, ал. 1 от НК, тъй като, от една страна, процесните предварителен договор за покупко – продажба на недвижими имот от 09.07.2013 г. и анекс към него от 29.09.2014 г., нямат вещно – транслативен ефект и не са използвани, за да създадат привидно правно основание за Ц. Ц. и И. Ц. за разпореждане с имущество, а от друга – в резултат на тези неистински документи свидетелите Ц. Ц. и И. Ц. не са претърпели имотна вреда. Приел е, че единственото разпореждане с имота е от страна на св. И. Ц., който с договор за продажба на наследство от 16.09.2014 г. с нотариална заверка на подписа му, е продал ½ ид. ч. от апартамента на св. А.П., като тази сделка е действителна, доколкото е спазена изискуемата от закона форма за действителност по чл. 212, ал. 2 от ЗЗД и въз основа на същата св. А.П. е станала собственик на ½ ид. ч. от имота.

СРС е формирал извод, че не е осъществен и състав на престъпление по чл. 209, ал. 1 от НК по отношение на св. Ц. Ц., тъй като, от една страна, същият не е извършил разпореждане с имущество въз основа на създадено у него заблуждение, включително и с парични средства, а напротив – получавал е такива от св. А.П., а от друга – въз основа на заключението на вещното лице, изготвило назначената СГЕ, е било установено по нужния несъмнен и категоричен начин, че именно св. Ц. е положил подписите под процесните документи.

Решаващият първоинстанционен съд е формирал извод, че процесните предварителен договор за покупко – продажба на недвижими имот от 09.07.2013 г. и анекс към него от 29.09.2014 г., представляват неистински частни документи с оглед подписите, на които е придаден вид, че изхождат от св. И. Ц. и А.П., по смисъла на чл. 309, ал. 1 от НК. Същевременно е приел, че по делото не се установява кое лице е действителен автор на документите, а отговорността за ползването им, по смисъла на чл. 316, вр. чл. 309, ал. 1 от НК, е погасена по давност, доколкото по делото се установява, че документите са ползвани при подаване на исковата молба до СРС, осъществено на 21.01.2015 г. Ето защо е преценил, че атакуваният прокурорски акт следва да бъде потвърден, като правилен и законосъобразен.

По жалба, депозирана от Ц. Г. Ц. срещу определението на СРС – НО, 96-ти състав от 17.06.2022 г., е образувано настоящото производство за проверка на законосъобразността и правилността на така постановения съдебен акт.

Настоящият съдебен състав, след като се запозна с подадената жалба и след като извърши преценката по реда на чл. 243, ал. 7 от НПК, установи, че **частната жалба** е депозирана в законоустановения 7-дневен срок от получаване на определението на СРС, от надлежно легитимиран да инициира въззивна проверка субект, поради което е и **процесуално допустима**.

След извършване на проверката от страна на настоящия въззивен състав по отношение на редовността (допустимостта) на частната жалба, съдът пристъпи и към *преценка на обосноваността и законосъобразността на обжалвания първоинстанционен съдебен акт, както и на контролираното от районния съд постановление за прекратяване на наказателното производство на СРП.*

Преценката по обосноваността на първоинстанционния съдебен акт и на контролираното от районния съд постановление за прекратяване на наказателното производство, включва в себе си извършването на анализ и произнасяне по въпросите: (1) извършено ли е пълно, всеобхватно и обективно разследване, съгласно стандарта на чл. 14, ал. 1 от НПК, т. е. съдържа ли се в делото потенциал за събиране на нови доказателства или всички възможни и необходими за конкретния случай вече са събрани и проверени; (2) от установените доказателства изведени ли са верните фактически изводи, т. е. съответства ли приетата от органа на досъдебното производство и потвърдена от първия съд фактическа обстановка на събрания и проверен по делото доказателствен материал, или е допусната логическа грешка при анализа и оценката на същата (изопачаване, пренебрегване, превратно интерпретиране), довела до грешка в извода за фактите на държавното обвинение и на контролирания съд; (3) допуснато ли е съществено процесуално нарушение при оценката (не при събирането и проверката) на доказателствата – игнориране на част от тях, неконстатиране, респективно необсъждане, на съществуващи противоречия между определени доказателствени източници, позоваване на доказателствени материали, които не са налични в делото или не са установени по предвидения в НПК съответен ред и т. н. Съдът, обаче, е ограничен при изпълнение на тези си правомощия от пределите на компетентността на прокурора. В рамките на тези ограничения, съответният произнасящ се съдебен състав не може да установява нова, своя фактическа обстановка, чрез собствена интерпретация на събраните и проверени в хода на досъдебното производство доказателства (в този смисъл и Решение № 60/2003 г. на І н. о. на ВКС). Правомощията на съда в процедурата по чл. 243, ал. 6 – 8 от НПК не са в същия обем, както в съдебната фаза на наказателния процес, при решаване на въпросите по чл. 301 от НПК. Регулираните правоотношения са от различен порядък, тъй като в единия случай се касае до съдебен контрол върху досъдебната дейност, когато делото е прекратено преди да е стигнало до

съдебната фаза, а в другия – за преценка на съда, осъществяваща се в съдебната фаза, при повдигнато с внесен обвинителен акт обвинение. Изложеният извод произтича и от самостоятелните правомощия на прокурора, както и от господстващото му, главно процесуално значение, респективно правомощия, в досъдебната фаза на наказателния процес, където той се явява *dominus litis* (господар на процеса). Ако съдът прецени, че изложената в постановлението за прекратяване на наказателното производство фактическа обстановка е формирана въз основа на грешни фактологични изводи, като грешката е резултат от някоя или някои от по-горе посочените причини, той не може самостоятелно да я изменя, като излага свой прочит на доказателствените материали, а следва да отмени/измени контролирания акт, като посочи в какво се състои констатираното нарушение/я при оценката на събрания доказателствен материал (например непълнота на разследването, допусната логическа грешка, превратно интерпретиране на доказателство/а и пр.).

От своя страна, **преценката за законосъобразност** обхваща обстоятелството съответстват ли актовете на първоинстанционния съд и на Прокуратурата на нормите на материалния и процесуалния закон. В рамките на тази преценка, съдът преценява дали е допуснато съществено процесуално нарушение, което е отстранимо и което е довело по някакъв начин до ограничаване на процесуалните права на обвиняемия, на неговия защитник или на пострадалото лице. Като такива могат да се очертаят неправилно приложена разпоредба на процесуалния закон или изобщо неприложена такава; нарушение при събирането и проверката на доказателствата по делото; нарушение при самото изготвяне на постановлението на прокурора за прекратяването на наказателното производство или на първоинстанционния съдебен акт (непосочени правни или фактически основания за прекратяването, липса на фактически констатации, липса на мотиви или противоречивост на същите и пр.).

При така очертаните предели на правомощията на въззивния съд в процедурата по чл. 243, ал. 7 от НПК, относими към настоящия казус, настоящият съдебен състав намери, че **разгледана по същество, частната жалба се явява основателна.**

Извършвайки собствен анализ на събраните и проверени в хода на досъдебното производство гласни и писмени доказателствени средства, настоящата инстанция намира, че *са налице предпоставки за отмяна на атакувания пред настоящата инстанция съдебен акт* – определение № 1821 от 17.06.2022 г. на СРС, НО, 96-ти състав, постановено по НЧД № 6283/2022 г. по описа на същия съд, с което е потвърдено постановлението на прокурор при СРП от 13.11.2020 г., изведено от канцеларията ѝ на 20.11.2020 г., *за прекратяване на наказателното производство по досъдебно производство № ЗМ 5400/2016 г. по описа на СДВР, пр. пр. № 38487/2015 г. по описа на СРП, водено за осъществен състав на престъпление по чл. 212, ал. 1 от НК, като неправилно и незаконосъобразно, както и за отмяна на контролираното от СРС постановление на прокурора при СРП за прекратяване на наказателното производство, по съображения, че така постановеният прокурорски акт се явява необоснован, като постановен без да са извършени всички необходими и възможни действия по разследването, с оглед обективното, всестранно и пълно изясняване на фактите и обстоятелствата, включени в предмета на доказване.*

Действително, настоящата инстанция не може да не сподели изводите на решаващия първоинстанционен съд по отношение на фактите и обстоятелствата, свързани с изготвения договор за продажба на наследство по чл. 212, ал. 1 от ЗЗД със страни – св. И. Ц., в качеството му на продавач, и св. А.П., в качеството ѝ на купувач, с нотариална заверка на подписите на страните по договора. Цитираният договор е приложен по делото под формата на заверено ксерокопие (вж. т. 1, л. 60 от досъдебното производство), поради което и

съдържанието и страните по същия се явяват безспорно установени по делото.

Същевременно, предвид *съществените противоречия между показанията на свидетелите Ц. Ц., И. Ц., А.П. и Д.П. за взаимоотношенията и договореностите помежду им*, на които нито прокурорът при СРП, нито решаващият първоинстанционен съд са отделили нужното внимание при анализа на доказателствената съвкупност, *а и предвид колебливите показания на св. А.П. по отношение на механизма на нотариално удостоверяване на подписите на страните по договора, се явява необходимо да бъде изследван въпросът за авторството на подписите под този документ* – евентуално посредством назначаване на допълнителна съдебно – графическа експертиза, която да даде заключение, дали ръкописния текст „И. Горгиев Ц.“ и подписът срещу името на гърба на договора са положени от св. И. Ц.; дали ръкописния текст „А.В.П.“ и подписът срещу името на гърба на договора са положени от св. А.П., както и дали подписът в графа „нотариус“ под процесния документ е положен от нот. Р.Д.. Необходимо е водещият разследването да положи необходимите усилия да събере сравнителен материал, необходим за изготвяне на експертното изследване, от период, близък до датата на изготвяне на договора за продажба на наследство – 16.09.2014 г.

Необходимо е, също така, *да бъде извършена и проверка на показанията на св. И. Ц.* в частта, в която сочи, че „...с Д. ходихме до общината и до нотариуси да оправим документите относно продажбата. Тя основно ги вади, а аз я придружавах.“ (вж. показанията на този свидетел, депозиран в т. 2, л. 94 от досъдебното производство). Изложеното налага да бъдат изискани и приложени по досъдебното производство документите, налични в СО – район „Сердика“ по издаване на удостоверение за наследници на Ц.ка Й.М. изх. № 1974/16.09.2014 г. (т. 1, л. 64 от досъдебното производство) и на тези, налични в Службата по геодезия, картография и кадастър – гр. София по издаване на схема на самостоятелен обект в сграда № 15-330913-16.09.2014 г. (т. 1, л. 63 от досъдебното производство). В случай, че такива бъдат установени, *следва да бъде назначена и изготвена съдебно – графическа експертиза*, която да даде заключение относно авторството на заявленията за издаване на съответните документи.

Извършването на посочените действия по разследването ще допринесе за изясняване на обективната истина относно авторството на процесните документи и ще способстват за проверка на събраните гласни доказателствени средства.

Въззивният съд се солидаризира и с изводите на решаващия първоинстанционен съд по фактите по отношение на това, че на 29.12.2014 г. бил изготвен нариален акт № 48, т. VII, рег. № 41493, дело № 1129/2014 г. по описа на нот. Р.Д., за замяна на недвижим имот с движима вещ, по силата на който св. А.П. и св. Р.Т. извършили замяна – св. П. прехвърлила на св. Т. ½ ид. ч. от ап. 4, находящ се в гр. София, район „****“, като в замяна последната й прехвърлила собствеността върху лек автомобил марка „Фолксваген“, с рег. № ****, както и сумата от 3000 лева. Препис от посочения нотариален акт е наличен в кориците на делото, поради което и съдържанието му е безспорно установено.

Същевременно, *анализът на показанията на св. А.П.*, която фигурира като продавач в нотариалния акт за замяна на недвижим имот с движима вещ № 48, т. VII, рег. № 41493, дело № 1129/2014 г. на нот. Р.Д. (т. 1, л. 24 – 25 от досъдебното производство), сочи, че при разпита си пред водещия разследването *същата заявява липса на знание, дали продължава да е собственик на отчуждения от нея в полза на Р.А.Т. недвижими имот – ½ ид. ч. от апартамент № 4, находящ се в гр. София, район „****“.* Изложеното *налага проверка на достоверността на показанията й по отношение на извършените сделки с имуществото.*

За изясняване на обективната фактическа обстановка, следователно, се явява необходимо да бъде установено, по нужния несъмнен и категоричен начин – евентуално

посредством назначаване на допълнителна съдебно – графическа експертиза, дали П. е изписала ръкописния текст „А.В.П.“ и е положила подпис пред името си в графа „заменител“ в нотариален акт за замяна на недвижим имот с движима вещ № 48, т. VII, рег. № 41493, дело № 1129/2014 г. на нот. Р.Д., респективно дали подписът в графа „нотариус“ е положен от нот. Д..

Настоящата инстанция няма основание да ревизира изводите на решаващия първоинстанционен съд, а и на прокурора при СРП, постановил прекратителния прокурорски акт, по отношение на съдържанието и датата, на която се сочи да са изготвени процесните предварителен договор за покупко – продажба на недвижим имот от 09.07.2013 г. със страни Ц. Г. Ц. и И. Г. Ц., в качеството им на продавачи, и А.В.П. – купувач, и анекс към него от 29.09.2014 г. (приложени по делото и в оригинал – в т. 4, л. 20 – 23 от досъдебното производство). Тези факти и обстоятелства са безспорно установени по делото.

Изцяло следва да бъдат споделени и изводите на съда по отношение на авторството на св. Ц. Ц. по отношение на подписите, положени под документа. Вещите лица, изготвили Съдебно – графическата експертиза № 280 – Е/2019 г. (т. 2, л. 183 – 192 от досъдебното производство) и Тройна съдебно – почеркова експертиза (т. 4, л. 52 – 66 от досъдебното производство), еднопосочно приемат, че левите подписи, положени в долната лява част на първите листове и тези след цифрата „1“ на вторите листове на договора и анекса към него, са изпълнени от св. Ц. Ц.. Настоящата инстанция няма основание да не кредитира с доверие така изготвените експертни заключения, като констатира, че същите са обективни, компетентни, ясни, пълни и точни и кореспондират помежду си по несъмнен и категоричен начин.

Посочените по-горе факти и обстоятелства са правилно установени, на база на анализа на събраните по делото гласни и писмени доказателствени средства, предвид което и настоящата инстанция няма основание да ревизира изводите на районния съд по фактите.

Действително, по досъдебното производство *не е било установено по нужния несъмнен и категоричен начин къде св. Ц. е положил подписа си под документите*, доколкото, от една страна, както жалбоподателят правилно сочи, *показанията на св. Д.П. в тази насока са вътрешно противоречиви* и не могат да служат като сигурна доказателствена основа при формиране на изводите на съда по фактите, а към 29.09.2014 г. – датата на подписване на анекса към договора, Ц. се е намирал в място за изтърпяване на наказание „лишаване от свобода“ и не се установява да е бил посещаван от Д. или А.П.. Това обстоятелство, обаче, не разколебава безусловно налагащия се извод, че именно жалбоподателят Ц. е автор на подписите под документите, на които се сочи като такъв, респективно същите не се явяват неистински с оглед авторството им от Ц. Ц.. Мястото на полагането на подписи под документите би било наказателно-правно релевантно само в случай, че се установи, че същите са порочно съставени, каквито процесните документи не са с оглед авторството им от Ц. Ц..

Не е установено, с нужната несъмненост и категоричност, съдържанието на договореностите между св. Ц. Ц., от една страна, и св. Д.П., от друга, във връзка с процесния недвижим имот. Показанията на тези свидетели са взаимно противоречиви, като противоречията помежду им не са били отстранени чрез провеждане на очна ставка или събиране на други релевантни доказателствени източници, които да позволят преценка на достоверността на вече събраните гласни доказателствени средства. Изложеното налага **провеждането на очна ставка между свидетелите, но и събирането на други гласни доказателствени средства** – евентуално посредством разпит на лицето Георги Стоянов, което св. Д.П. сочи да е посещавало Ц. в СЦЗ във връзка с имота.

Спорен по досъдебното производство е останал въпросът, дали предварителния договор за покупко – продажба на имота от 09.07.2013 г. и анекса към него от 29.09.2014

г., са подписани от св. И. Ц.. Същият недвусмислено заявява пред водещия разследването, че е положил подписа си под договора, но вещите лица, изготвили експертните заключения, са категорични, че десните подписи, положени в долната лява част на първите листове и тези след цифрата „2“ на вторите листове на договора и анекса към него, не са изпълнени от св. И. Ц.. С оглед преодоляване на това противоречие между събраните доказателствени източници и установяване на механизма на полагане на подписите от името на св. И. Ц., е необходимо **да се назначи и изготви допълнителна съдебно – графическа експертиза**, която да даде заключение, дали десните подписи, положени в долната лява част на първите листове и тези след цифрата „2“ на вторите листове на договора от 09.07.2013 г. и анекса към него от 29.09.2014 г. и подписът в графа „продавач“ под договор за продажба на наследство от 16.09.2014 г., са положени от едно и също лице.

Едва при събиране на доказателствени източници в тази насока, прокурорът при СРП би могъл да формира доказателствено обезпечени изводи от фактическа страна относно това, осъществен ли е състав на престъпление от общ характер и в частност – по чл. 212, ал. 1 от НК или по друг законов текст, респективно – налице ли са предпоставки за ангажиране на наказателната отговорност на определено лице за осъществен състав на престъпление, или не. Събирането на доказателствени източници за посочените по-горе факти и обстоятелства ще позволи и проверка на показанията на разпитаните по делото свидетели.

В обобщение, настоящата инстанция намира, че *по делото не е проведено всестранно и задълбочено разследване, респ. не са събрани необходимите и възможни доказателствени източници с оглед обективното, всестранно и пълно изясняване на фактите и обстоятелствата, включени в предмета на доказване.*

Налице е **непълнота на доказателствената съвкупност**, която следва да бъде преодоляна посредством **извършване на допълнителни действия по разследването – указаните по-горе**. Едва при събиране на доказателствени източници в тази насока, прокурорът при СРП би могъл да формира доказателствено обезпечени изводи от фактическа страна, респ. да прецени, дали е осъществен състав на престъпление от общ характер.

При липса на всестранно и задълбочено разследване на фактите и обстоятелствата, включени в предмета на доказване по делото, процесуалният закон, в разпоредбата на чл. 46, ал. 2 НПК, предвижда прокурорът да извърши необходимите действия по разследването или да укаже извършването им от водещия разследването, по реда на чл. 242, ал. 2 НПК, но не и да прекрати наказателното производство, тъй като с подобен процесуален акт по никакъв начин единствено осуетява изясняване на обективната истина. Тук е необходимо да се припомни и това, че прокурорът разполага с правомощието да прекрати воденото наказателно производство не когато не се установи да е осъществен състав на престъпление, за което е образувано производството, а когато се установи, че не е осъществен въобще състав на престъпление от общ характер.

При това, като е формирал изводите си по същество, *без да е изчерпал възможността за събиране на релевантните доказателствени източници и без да е изяснил в цялост и пълнота фактите и обстоятелствата, включени в предмета на доказване, прокурорът при СРП е постановил необоснован и незаконосъобразен прокурорски акт*. Именно на това основание прекратителният прокурорски акт е следвало да бъде отменен изцяло и делото – върнато на СРП за изпълнение на задължителните указания по приложението на закона.

Неконстатирането от първоинстанционния съд, при осъществяването на съдебния контрол по реда на чл. 243, ал. 6 от НПК върху прекратителното постановление на СРП, на гореизложеното *съществено процесуално нарушение при изготвянето на крайния за изхода на досъдебното производство прокурорски акт*, от своя страна е опорочило и

За пълнота, настоящият съдебен състав намира, че **прекратителният прокурорски акт страда и от фактическа липса на мотиви**, доколкото от съдържанието на същия не може да се установи въз основа на кои гласни и писмени доказателствени източници прокурорът при СРП е приел за установена фактическата обстановка, която е обективирал в постановлението си; кои доказателствени източници е кредитирал при изграждане на изводите си по фактите и кои е дискредитирал, респективно – по какви съображения. В обстоятелствената част на прекратителния прокурорски акт са цитирани показанията на свидетелите, без да е извършен дължимия анализ на противоречията помежду им и без представителя на държавното обвинение да се е аргументирал защо кредитира определени гласни доказателствени средства, а други – не. Това изключва възможността на страните и контролиращата съдебна инстанция да разберат действителната воля на наблюдаващия прокурор по фактите и обстоятелствата, обусловили крайните му правни изводи и **е абсолютно основание за цялостна отмяна на прокурорския акт, като необоснован и незаконосъобразен.**

Предвид изложеното следва да се приеме, че като е потвърдил постановлението на СРП от 13.11.2020 г. (изведено от канцеларията й с изх. № 38487/2015/20.11.2020 г.) за прекратяване на наказателното производство по досъдебно производство № ЗМ 5400/2016 г. по описа на СДВР, пр. пр. № 38487/2015 г. по описа на СРП, водено за осъществен състав на престъпление по чл. 212, ал. 1 от НК, на основание чл. 243, ал. 1, т. 1, вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК, СРС, НО, 96-ти състав е постановил **неправилен и незаконосъобразен съдебен акт, който следва да бъде отменен.**

От своя страна, като се е произнесъл по реда на чл. 243, ал. 1, т. 1, вр. чл. 24, ал. 1, т. 1, пр. 2 от НПК и е прекратил наказателното производство по досъдебно производство № ЗМ 5400/2016 г. по описа на СДВР, пр. пр. № 38487/2015 г. по описа на СРП, водено за осъществен състав на престъпление по чл. 212, ал. 1 от НК, без да е изчерпал доказателствените способности за събиране и проверка на доказателства, необходими за установяване на всички факти и обстоятелства, включени в предмета на доказване, по смисъла на чл. 102 от НПК, прокурорът при СРП **е постановил необоснован и поради това незаконосъобразен прокурорски акт**, който също следва да бъде отменен, а делото да бъде върнато на СРП със задължителни указания относно прилагането на закона – посочените по-горе.

Така мотивиран и на основание чл. 243, ал. 8 от НПК, Съдът:

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение № 1821 от 17.06.2022 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 96-ти състав, постановено по НЧД № 6283/2022 г. по описа на същия съд, с което е **потвърдено постановление** на прокурор при Софийската районна прокуратура от 13.11.2020 г., изведено от канцеларията й на 20.11.2020 г. **за прекратяване на наказателното производство** по досъдебно производство № ЗМ 5400/2016 г. по описа на СДВР, пр. пр. № 38487/2015 г. по описа на СРП, водено за осъществен състав на престъпление по чл. 212, ал. 1 от НК, на основание чл. 243, ал. 1, т. 1, вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК.

ОТМЕНЯ постановление на прокурор при Софийската районна прокуратура от 13.11.2020 г., изведено от канцеларията ѝ на 20.11.2020 г., с което **е прекратено наказателното производство** по досъдебно производство № ЗМ 5400/2016 г. по описа на СДВР, пр. пр. № 38487/2015 г. по описа на СРП, водено за осъществяване на престъпление по чл. 212, ал. 1 от НК, на основание чл. 243, ал. 1, т. 1, вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК.

ВРЪЩА досъдебно производство № ЗМ 5400/2016 г. по описа на СДВР, пр. пр. № 38487/2015 г. по описа на СРП – на Софийската Районна Прокуратура, за продължаване на разследването, в хода на което да бъдат изпълнени указанията, дадени в мотивната част на настоящото определение.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____